A hitrege azt beszéli el, hogy Isten a világ teremtésekor mindent megteremtett, ami csak az embernek örömet vagy bánatot szerezhet, mindent, ami a földi lét kellemes vagy szomorú voltát idézheti elő, csak egyet nem teremtett az Isten: a betegséget; az emberek nem voltak betegek soha, hanem ha már elérkezett idejük, hogy Isten akaratából távozniok kellett a földi létből, hirtelen, minden átmenet nélkül, észrevétlenül ölte ki belőlük a halál kérlelhetetlen keze az életet. Nagyon sokáig volt így meg a világ halálthozó betegség nélkül, [illegible] míg Jákob ősapánk könyörgő imával nem borult Isten elé, mondván: [illegible] Bocsáss reám, oh Istenem, a halálra figyelmeztető betegséget, mielőtt elveszed lelkemet, hadd legyen időm, hogy rendelkezhessem családom körében. Nem önmagáért, hanem családjáért kívánta, hogy sorvasztó betegségben készülhessen el a halálra; a jámbor ember, aki mindig Isten utaiban járt, nem volt szüksége előkészületre, ő bármely pillanatban készen állt, hogy Isten elé lépjen s mennyei ítélőszéke előtt számot adjon leélt életéről, de betegség kínjait akarta elszenvedni családjáért, azon kedveseiért, kik hű szeretettel ragaszkodnak hozzá, kik saját boldogságukat találják abban, hogy egymással versenghetnek a szülő iránti áldozatrakész tiszteletben, nem ő, de családját sújtaná a fájdalmas csapás, mely előkészület nélkül, váratlanul ragadná ki őt az élők sorából. Érzitek barátunk család, az elmondottakban nem magatokra ösmertek-e, nem-e a ti fájdalmatokra, mely szívetekben kél azon váratlan csapás nyomán, melylyel oly hirtelen sújtott reátok az Isten s mely megdöbbenté az egész községet? Itt élt 15 év óta, ismerte mindenki az életerős öreget, aki 67 éves kora dacára is még fiatalos hévvel s fürgén járt-kelt, hogy becsülettel, szorgalommal gondoskodjék családjáról, melyet oly nagyon szeretett. Családi élete mintaszerű volt; csüggött hitvesén, gyermekein, ömes rokonain, amintogy az egész család is szeretetet, hódoló tiszteletet tanúsított iránta. Ebben a családi szentélyben, a hitves gyöngéd szivéből s gyermekeinek odaadó hűségéből merítette ő az erőt, mely az élet nehéz küzdelmei közt összeroskadni nem engedte, s felruházta kitartással, oly szívós, hogy akik ismertük, távolból se mertük — minden emberi gyarlóságunk dacára — még csak sejteni is, hogy ily közel van a vég, hogy ily hamarosan gyászba borulni a ti boldog családi otthontok. Neki nem kellett elkészülnie a halálra, ő mindig úgy járta az élet utait, hogy bármely pillanatban is bátran léphetett Isten ítélőszéke elé, de miattatok bizonyára az ősapa fohászával könyörgött volna: [illegible] ne szólítsd el hirtelen lelkemet, oh Uram, végperceim ne sujtsa készületlen családomat. De amily megdöbbentő a váratlan távozása, époly mély vigaszt meríthettek az isteni kegyelemből, mely távol tartott tőle minden szenvedést, megmentette őt a földi lét legfájóbb keservétől, a halálküzdelemtől, de minél irgalmasabb volt ő iránta az Úr, annál mélyebb sebet ütött a ti mitsem sejtő gyanútlan szívetekben, ahol a megdöbbenés fájdalma még fokozza a veszteség bánatát. Keressetek erőt az isteni akarat elviselésében, keressetek enyhületet az egymás iránti s főleg a megtört anya iránti szeretetben s Isten megkönnyebbítő vigaszt fog számotokra küldeni az imában, melylyel leborulva Előtte az elköltözött örök nyugalmáért fohászkodtok - - -.

Ujpesten 1902. február 25.

Márkus Lipót.

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/11/156